په اورونو کې سندرې

(شعري ټولګه)

محمد اسمعیل یون

۱۳۸۷ل

په اورونو کې سندرې

شاعر

محمد اسمعیل یون

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	په اورونو کې سندرې
شاعر:	محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۷۲ل کال
دویم چاپ:	۱۳۸۷ل کال
د شاعر پرله پسې نومره:	(۱۰)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۱۰)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	د دویم چاپ سریزه	۱
۲	سریزه	۴
۳	تاب	۱۰
۴	د اروا ګانو سلګۍ	۱۲
۵	ساده قتل	۱۳
۶	د ژوند رنګ	۱۵
۷	سهوه	۱۶
۸	نامعلوم قبرونه	۱۸
۹	اسمان او ځمکه پوه دي	۲۰
۱۰	نیمه‌لاره	۲۲
۱۱	ستوري ستوري اوښکې	۲۴
۱۲	ماتې هیلې	۲۶
۱۳	د ثلورو کلو شپې مې	۲۸
۱۴	د کفر رحم	۲۹
۱۵	کیسې	۳۱
۱۶	له ځانه سره جنګ	۳۳
۱۷	لکه وختونه چې وختونو کې مري ۳۵	
۱۸	وینې تخیل	۳۶

۱۹	د شعر په پانو	۳۸
۲۰	زهر	۴۰
۲۱	دا په کومو سترګو ګورې !	۴۲
۲۲	برې که نا برې	۴۳
۲۳	سپېڅلی غرور	۴۵
۲۴	د سپینو خولو پرخې	۴۷
۲۵	د اوښکو سباوون	۴۹
۲۶	زهرجنه خندا	۵۱
۲۷	د خندا وزرونه	۵۳
۲۸	امام شکرونه باسي	۵۵
۲۹	د اور په جبل کې	۵۷
۳۰	پوړنی	۵۹
۳۱	درنېا حورو !	۶۱
۳۲	د زهرو فصل	۶۳
۳۳	چاویل چې د ګلونو ښار به وران شي؟	۶۵
۳۴	ولولیز پسرلی	۶۷
۳۵	د اوښکو احرام	۶۹
۳۶	او د ګلو د سندرو اتڼ بیا له سره وران شو	۷۱
۳۷	یو جانان او یو جام	۷۳
۳۸	خواږه خواږه زخمونه	۷۵
۳۹	د ستورو قافله	۷۷
۴۰	مړاوی جانان	۷۹
۴۱	د سمال	۸۱

۴۲	د مينې پيغمبر	۸۳
۴۳	د سرو ټپونو کان ۸۵	
۴۴	د پاڼو مومن	۸۷
۴۵	د صراط پُل	۸۹
۴۶	د جام جنازه	۹۱
۴۷	د سندرو په وزرونو	۹۳
۴۸	شهيد غرونه	۹۵
۴۹	څلور شپې	۹۷
۵۰	ستوري لمرونه	۹۹
۵۱	د روح سپېڅلی زور	۱۰۱
۵۲	د شعر پري	۱۰۳
۵۳	سندريزه ورېمه	۱۰۵
۵۴	د شعر حجاب	۱۰۷
۵۵	د محمد اسمعيل يون لنډه پېژندنه	۱۰۹

د دې ټولګې پر دویم چاپ څو خبرې

((په اورونو کې سندرې)) زما د شعرونو دویمه ټولګه ده چې پر ۱۳۷۶ل کال په پېښور کې چاپ شوې ده. په دې ټولګه کې اکثره هغه شعرونه راغلي، چې ما د خپل تحصیل او تر هغه وروسته د تنظیمواکۍ پر مهال لیکلي او یو څو داسې شعرونه په کې هم شته چې د طالبانو د واکمنۍ د لومړیو کلونو په بهیر کې لیکل شوي دي. دا ټولګه هغه وخت د هېواد د تکړه شاعر ښاغلي عبدالمالک بېکسیار په

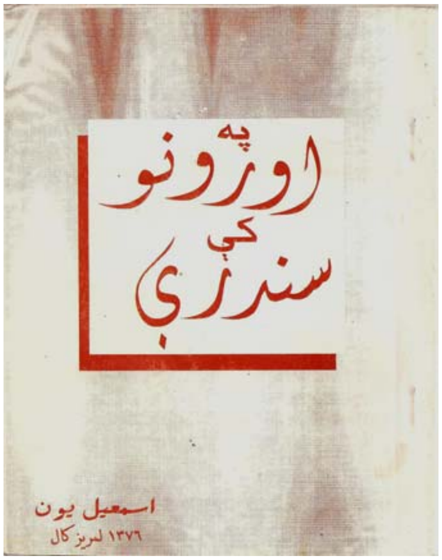

زیات ټینګار او مالي لګښت خپره شوه، که د هغه ټینګار نه وای، نو دا ټولګه ما هغه مهال نه خپروله. له هغه وخته بیا تر دې دمه زه پر یو لړ کلتوري، سیاسي او ټولنیزو چارو دومره مصروف شوم، چې زما شاعرۍ ته یې د ډېر زیان ورساوه. شعر

يو تقدس دی، زيات ذهد، تقوا و خلوت ته ضرورت لري، له سياسي او ټولنيزو کارونو او په دې لاره کې له پرتو دېوانو او لېوانو سره، د شعر ملکه، الهه او پرښته يو ځای مزل نه کوي او نه د شعر ښکلا د سياست له بدرنګيو سره غاړه غړی حرکت کوي، نو ځکه که څوک غواړي يوازې شاعر پاتې شي، بايده دي، چې خپل ذهن او قلم پر نورو ګڼو کارونو مصروف نه کړي. د شعر ښاپېرۍ يوازې ذهد، ښکلا او تخيل مني؛ له نورو ګڼو چارو سره يې کار نه شته. په همدې خاطر څومره چې زما نور کارونه ډېرېدل، د شعر ښاپېرۍ راڅخه مروربدله او لرې کېدله، خو بيا به هم کله په خوب او کله په ويښه راتله او زما د ذهني روزګار د ارامتيا سبب به کېدله او روحي ستړيا به يې رانه وړله. تر دې ټولګې وروسته مې کله کله شعرونه ليکلي دي، خو دومره لا نه دي، چې د يوې بلې ځانګړې شعري ټولګې بڼه خپله کړي.

زه هم په شعر پسې منډې نه وهم، کله چې دا ښاپېرۍ خپله راشي، نو بيا ورسره د زړه خواله کوم. هر کله چې زما شعرونه د بلې ټولګې تر کچې ورسېدل، بيا به يې د يوې ځانګړې ټولګې په توګه چاپ کړم. تر دې ټولګې وروسته ليکل شوي شعرونه مې ځکه په دې ټولګه کې رانه وړل، چې دا ټولګه د خپل زمان او مکان د حالاتو انځورنه کوي او نور وروستي شعرونه د

خپلې زمانې رنګ لري، نو ځکه مې دا ټولګه د خپل هغه وخت د ارزښت او اهمیت له مخې په خپله ښه پرېښوده. په شعرونو کې مې هم ورته هېڅ ګوتې نه دي وهلې، یوازې هغه چاپي او املایي تېروتنې چې په تېر چاپ کې وې، هغه مې تر ډېره حده سمې کړې. ګرامري سمون خو هسې هم پر شعر یا نظم د پوره تطبیق وړ نه دی، نو هغه مې له خپل معمول حالت سره سم پرېښود. نورې خپلې خبرې نه اوږدوم او تاسې قدرمن، ددې ټولګې لوستو ته رابولم.

په درناوي
پوهندوی محمد اسمعیل یون
کابل- افغانستان
ارګ؛ د جمهوري ریاست ودانۍ
۱۳۷۸ل کال د سلواغې ۲۱مه

سریزه

د یو مات ژوندون کیسه ده، ژړغوني شانته ژاړي
نیمه مړه نیمه ویده ده، ژړغوني شانته ژاړي

او دا کیسه د یو یون کیسه ده، د یو ژوند کیسه ده او زموږ د زماني د یو ژوندي تاریخ کیسه.
دا کیسه د هغو غمجنو شېبو کیسه ده، چې د ښار واټونه بیا له سره او په نوي ریتم جوړېږي...

...

کوڅه کې شور شو او هاها شوه کوڅه رنګه شوله
د ښار واټونو کې د بنګو او د چرسو واټ شو جوړ
په یوه نوي ریتم
او بیا بنګیانو دوړې پورته کړې له خپلو ولو
پېغله یې ګډه کړه بربنډه لکه سپینه او معصومه
سپوږمۍ...

دا کیسه د هغو شپو او ورځو کیسه ده، چې د تقلبي قدرت پر ګډۍ ناست امام د وطن د مرګ تسبې تېروي او شکرونه باسي:

...

او د عطار له هټۍ نه راځي د عطرو او لونګو د
وږمو رنګین رنګین تخیل
اوس هر ماښام له شپږ پوړیزو خونو
پېغلې د خپلې حیا روح سپاري
د خدای(ج) د پرښتو ګوتو ته
او د سپېڅلې ځمکې غېږې ته پناه وروړي
خو امام ناست د هوس په مرمرینه خونه
په خپلو ګوتو د وطن د مرګ تسبې تېروي
او د قدرت د جنون
د خوږو میو په ډنډونو کې بربنډ لامبي
او د ژړا پر ځای شکرونه باسي.

د دغو ټولو کیسو، شپو او ورځو شپو تر شا یو حساس او نوښتګر قلم چلوونکی ولاړ دی، چې په سرو اورونو کې یې هم د قلم نېغ سر چا ته ښکته نه شو او د مرګ او ژوند په اورنیو شپو کې یې هم د وطن سندره وویله او ښه په خوند یې وویله.

هغه لا تش اسمعیل و او یون یې لا نه وو پیل کړی، چې د کابل په سپېرو کوڅو کې زما ورسره اشنایي شوه، زه چې هر ځلي د اسمعیل نوم د ده په غیاب کې یاد کړم، نو بیا مې یو په تنه خوار، وچ کلک او ځیرک زلمی، د ښوونځي درې څلور کتابه په یوه اخبار کې راغبرګ په تخرګ کې نیولي نېغ سترګو ته ودرېږي.

اسمعیل ټیک هماغه شان چې اسمعیل(ع) له خپلو پښو څخه د زمزمو د اوبو چینې راوخوټولې، له خپلو خلاقو ګوتو څخه د نوښت ویالې راخړوبوي. دی ددې په څنګ کې چې زموږ د وطن د څلور کلنې ملي غمیزې انځورونه کاږي، خو شعر ته د تعهد او نوښت مساله یې هم له یاده نه ده ایستلې:

د زړونو زورو مو دلبرانو لوټ که
لکه وطن چې رهبرانو لوټ که

د تا د شونډو قهر زما زړه وېروی نه شي
دا روس کله کوی شي له افغانه سره جنګ؟

د یون په دغه ارزښتناک زیار کې یوه بله د یادولو وړ خبره د ټپې او ازاد شعر د انډول ده، سره له دې چې دغه کار د یون په ابتکار کې نه شي راتلای او تر ده دمخه زموږ نورو لیکوالو هم دغه کار کړی دی، خو په کوم انداز کې چې یون ټپه او ازاد

شعر سره غاړه غړې کړې، زما په خیال زمونږ په معاصر ادب کې به یې بېلګې کمې وي، د بېلګو له راوړلو څخه یې په دې نیت تېرېږم، چې نه غواړم ټول کتاب یو ځل په سریزه کې په لوستونکو ولولم. د یون په شعر کې د زیاتو ښکلاوو څخه یوه دا هم ده، چې هغه هره خبره لکه هماغه شان چې د وخت او حالاتو ضرورت دی، نېغ په نېغه او رسا کوي، ګیلې او مانې یې رسا د نښې منځ ولي او د پښتني ټولنې نیمګړتیاوې د یوه حساس نقاد په شان راوباسي او د خلکو مخې ته یې ږدي:

چاوې یو قام زرو ته وکړه سجده
ما ته خو لر او بر پښتون ښکاري

...

د هېڅ مغول لښکر مې د زړه ښار کې پلی نه دی
شمشاد په وینو سور یمه خیبر وژلی یم

د زړه رڼا مې سره په وینو شوله
د هغې دغې عقیدې په نامه

له مرحوم استاد روهي سره مې د ځاني خبرو په ترڅ کې له خدای بښلي څخه دا خبره زده کړې وه، چې ویل یې: د هېڅ یوه شاعر ټول شعرونه اوله درجه نه وي.

د همدې خبرې په استناد باید وویل شي، چې د یون په دغه جونګ کې د ګوتو په شمېر دویمه درجه شعرونه هم راغلي، وګورئ د صراط پل، د سمال، زهر.

خو دا خبره په دې مانا نه ده، چې ګوندې د یون شعري یون پر همدې ځای ولاړ دی، یون ځوان شاعر دی او لا خو د خپلې شاعرۍ د لومړیو واټنونو لاروی دی، هغه به لا نور واټنونه وهي او یون به کوي او د پښتو پر لمن به د ډېرو داسې ګلو کر کوي، چې په ورېم او رنګ یې د خړ ځادري پښتون د ژوند پر شاړه کرونده د هیلو غوټۍ راسپړي.

که د پښتو ادب ټیکه داران مې په کفر محکوم نه کا او دا اجازت راکاندي چې د خپل ادب (پښتو ادب) پر لمن مې یوه پیش ګویي وکړم، نو باید ووایم چې زه له ګران یون څخه دومره هیلې، غوښتنې او د خلاقو کارونو انتظارونه لرم لکه څومره چې خدای بښلي علامه عبدالحی حبیبي صاحب کړي دي. زما دغه خبره به هېڅکله هم په دې مانا نه وي، چې ګوندې ما به د علامه صاحب شان ته خدای(ج) مه کړه په کمو سترګو کتلي وي.

یون زموږ د زمانې د تاریخ یوه پاڼه ده، که څوک یې مني او که نه؟ زه ورته بریالیتوب، په خوارونو تخلیقي کار او ښېرازه ژوند غواړم.

عبدالمالک بېکسیار
کوپنهاګن- ډنمارک

۱۹۹۷، د جون ۱۸مه

تاب

زمــا پــه اســو ېلو ســتا پــه نــازونو تيــرږه کېــدو
پــه يــو ، وايــه اشــنا کــه پــه دوه ګونــو تيــرږه کېــدو

زمــا ســاده ملګــرو ، ای پــه يــو نظــر مينــو !
لــږ تينــګ شـئ چې د ښـکلو پـه مکرونـو تيـرږه کېـدو

منــو د معشــوقو د اداګــانو تــاب مــو نــه شــته
څــه لويــه قربــاني ده چــې پــه زړونــو تيــرږه کېــدو

زما او ستا د سترګو جنګ پخوا ځنې عادت دی
نو څه که اوس په دروغو په جنګونو تېره کېدو

بس یو ځل مې د شونډو په خوږو کې روح اوبه که
منم پس له هغه به د لوزونو تېره کېدو

یو چا په ګونګوسیو ورته غوږ کې داسې ووې:
راځه د یون د هیلو په قبرونو تېره کېدو.

۵/۴/۱۳۷۰
کابل

د ارواګانو سلګۍ

خلک خو وايي چې اولاد
د مور او پلار د زړه د مينې د باغ
تنکي ګلونه دي چې مړاوي شي او ورژېږي
نو زړونه هم مړاوي شي ورژېږي.
خو ما نه هېڅ هم ونه پوښتلې،
چې ستا د ګرانې نازنينې مور د هيلو،
اميدونو ارواګانو چې سلګۍ وهلې،
او ستا د پلار د جنازې د وينو رنګ کټ چې،
د کلي منځ کې،
له تا نه پټ تېرېدو،
نو تا د لوی دېوال تر شا،
څومره په زوره زوره وژړلې !؟

۲۸/۱/۱۳۷۰
د کوچني اختر دويمه، کابل

ساده قتل

د سپينو اوښکو نور واى وربېدلى
د چا په سوو زړونو توبېدلى

افسوس د نرمې غېږې په خوږو کې دې تاو نه کړم
اسمان خو به څه نه وغورځېدلى غورځېدلى

دا څومره ساده قتل و چې بې اوره دې مړ کړم
تر شونډو دې وم کله رسېدلى رسېدلى

څه ګرمه پاچاهي به وه د جوجو او ماجوجو
که مخکې يې قاف نه واى ودرېدلى ودرېدلى

دتا د خوږې مینې ټول خواږه پر ما حرام دي
پر زړه باندې که نه وم لګېدلی لګېدلی.

۱۳۷۰ل کال

د ژوند رنګ

لکه د شپې په زړه کې
چې د سهر د وږمو پاڼې
شونډې وسپړي موسکی شي
او رڼا د خپلو سرو مرغلینو وړانګو
د شال وربښمین پلو پر ځمکه خور کړي
نو ورځ زرغونه شي ترې
او بیا د ورځې د ښکلا د پرېشانۍ له سجدې
د شپې روح وتښتوکېږي.
داسې مې ژوند کې د غمونو د جام
له پیمانې څخه خوښي جوړېږي
او د خوښیو د خندا د غرو له څوکو نه مې
غم څاځي
او د ژوند پاڼو ته مې رنګ ورکوي.

۲۸/۱/۱۳۷۰
د کوچني اختر دویمه- کابل

سهوه

ډېره ښه شوه چې په خلکو کې رسوا شوم
نه د ځان شوم نه د زړه او نه د تا شوم

ستا د شونډو د سپرلي د بوډۍ تال ته
په ژړا کې ګلې څنګه په خندا شوم؟

د دې سترګو په خوږو کې دې څه روح و؟
چې یوه شېبه کې څو ځلې پخلا شوم

تــــر دې زيـــات د نهيليـــو مـــاتم څـــه دی؟
د هغـــې ډولـــۍ چـــې تلـــه نـــو پـــه ژړا شـــوم

د غمونـــــو او دردونـــــو دې دنيـــا تـــــه
لويــه ســـهوه زمـــا دا وه چـــې پيـــدا شـــوم.

۲۱/۸/۱۳۷۰
کابل پوهنتون

نامعلوم قبرونه

که یوه ښه ګېډۍ د ګلو کړمه جوړه د زړه باغ کې
د احساس له پاڼو
او د وربښمین حسن ځلا ته یې د زړه د عاطفې د اوښکو ستوري،
لکه سپین څاڅکي د سهار د پرخې ونښوم
لاړ شم د کلي هدیرې ته !

نو به د چا پر قبر کېږدمه د ګلو ګېډۍ؟
د چا د قبر توغ به وموښم په خپلو سترګو ؟
د چا له شناختې نه به تاوه کړم د زړه د ارمانو نو لمبه؟

د چا د قبر د سپېرو خاورو سپېره ګردونه
به د ماتم ماتم ژوندون پر تندي باد کړمه
په لپو لپو ؟

قبرونه ډېر دي
هديره ډکه ده
خو زه د خپلې نازولې مور او پلار قبرونه
نه پېژنم.

۲۹/۱/۱۳۷۰
د کوچني اختر دويمه- کابل

اسمان او ځمکه پوه دي

عقل رنځور و؟
د سورکۍ ښکلا د شونډو په خوږو يې
د زړګي د ارادې مزي تړلي وو ټول.
احساس يتيم و
زنګولې يې د خپلو ښو ټال کې
ځلېدونکې اوښکې
غيرت په وينو رنګ و
د کلي رنګه بړک الوتې وه
يو وهم خور و،
هېڅوک هم پوی نه شول چې څه وشول
يوازې شنه اسمان

د خپلو رڼو سترګو
د رڼو اوښکو له ستورو څخه
هر څه چې وشول هغه ولیدلو
یو ازې ځمکه پوه شوه
چې زما د زړه د ارمانو د وطن
څو مره بې شمېره جنازې یې
زړه ته ننو یستې.

۳/۳/۱۳۷۰

نیمه لاره

پـرې مـې ږدئ چـې دود شـم د ارمـان پـه نیمـه لاره
داسـې چـې پـرې ایښـی یـم جانـان پـه نیمـه لاره

زمـا د خـوږې میـنـې نـو پـه دې کـې ګناه څـه وه؟
سـپرلی چـې رانـه لـوټ کړلـو خـزان پـه نیمـه لاره

اشنا شونډې غونچه کړه سترګې جام اننګي مینه
زړګـــی دې رانـــه وړی دی ارزان پـــه نیمـــه لاره

د کـومې مینــې غـچ و او د کـوم سـرود بـدل و ؟
یـوازې چـې دې پرېښـودم حیـران پـه نیمـه لاره

هېچـا د زمـانې د مکـر زیـر او بـم ونـه پوښـت
دې یون خو ورتـه ځیـرې کړ ګرېوان پـه نیمـه لاره.

۱۸/۸/۱۳۷۰
مرکزي لیلیه، کابل پوهنتون

ستوري ستوري او ښکې

که د رانه زړه د ((پوهنې)) د ځوانۍ د ځوانو هیلو خندا
د ګل د شونډو د عطرونو سیند کې تاوه کړي
د خپلو ارمانونو لمبه
او د احساس له پاڼو پاڼو څخه جوړه شي ډولۍ د ژوندون
عاطفه سور او زرغون شال شي پرې راوغوړېږي
ته لکه سپینه سپوږمۍ ځلې په کې
سپرلی د ټول کلي کوڅې او لارې ووینځي په خپلو وږمو
او لمر د ټول طبیعت زړه ته په سجده کړي
خپلې نرمې وړانګې
د کلي لر او بر ګودر کې د منګیو اتڼونه جوړ شي
او زه تر شلو کلو وروسته،
څښې غوړې کړم د (چا) د اننګو په خولو
د وریت احساس د دنګو غرو د مست کوچي په شان یې

د خپل اواز له ترنمه سره
په ولو ونځوم
او ستا ډولۍ ته اوږه ورکړم د زړګي په قوت
څومره به ښه وي چې نور خاندي د هوس په شونډو
او زه له ډېرې خوښې
ستا د ډولۍ له هره ګامه سره
په لپو لپو ستوري، ستوري اوښکې تویې کړمه ! !

۲/۳/۱۳۷۰
کابل

ماتې هيلې

زړګی به په کې وران شي که ځيګر به په کې وران شي
زما خو به دا دواړه ستا نظر به په کې وران شي

زما د غيرت او ستا د حسن دښمنۍ کې
مورچل وايه اشنا او که ګودر به په کې وران شي

د شونډو د سپرلو پاڼې دې مه رپوه ياره
زما د ماتو هيلو جوړ لښکر به په کې وران شي

د ظلـــم او وحشـــت د پخلاینـــې پـــه اتـــڼ کـــې
لویان به نور هم لوی شي در په در به په کې وران شي

راځـــه د یـــون د هیلـــو پـــه زړه مـــه اړوه خـــاورې
د (هغـې) معشـوقې د پـل اثـر بـه پـه کـې وران شـي.

۱۵/۸/۱۳۷۰
مرکزي لیلیه، کابل پوهنتون

د ځلورو کلو شپې مې

د يو ځوان عمر ځپه مې
اسوېليو رانه دود کړه
د ځلورو کلو شپې مې
د کوم چا روژه نيولې غونډې شمار کړلې په ګوتو
ددې دومره عمر پانبو د رنېو سترګو انځور کې
مې هېڅا ته هم ونه ويل،
چې کوم رنځ مې په زړه ناست دی؟
د چا حسن مې ځښې وينه؟
چا مې وړی زړه په مينه؟

۱۴/۲/۱۳۷۰
نصرو کلا - بګرام

د کفر رحم

د لسو کلو درد مې له دې قام نه تپوس وکړئ
زما د وچو شونډو بيا له جام نه تپوس وکړئ

د کوم هوس په زړه کې سوز او درد د مينې ګورئ
د سوز او درد اثر له ما ناکام نه تپوس وکړئ

احساس مې راته رپې چې يار خاندي او زه ژاړم
د حال ژوندون خو دادی له انجام نه تپوس وکړئ

د يار له شونډو مه پوښتئ زما زړګي ته ګورئ
د کفر به څه رحم وي اسلام نه تپوس وکړئ

زما په ګودرو کې چې د چا اسونه تېر شول
سهر پرې خبر نه دی له ما شام نه تپوس وکړئ

یو یون په لویه لاره مینانو ته دا ووې:
که غواړئ ژوند مو اور شي ما بدنام نه تپوس وکړئ.

۱۹/۸/۱۳۷۰
مرکزي ليليه- کابل پوهنتون

کيسې

د انګار د سرو بڅرو
د وهمونو ژوند نه وروسته
د جنت د شنه انځور کلي ته لاړم
د مرموزې چوپتيا سيوری و
د دنګو کلاګانو
او د ونو د شنو پاڼو
پر زخمونو غوړېدلی
خو د زړه له درد نه جوړو
فريادي اوښکو کې ماته

د دې دنګو کلاګانو
دنګو دنګو دېوالونو
او د شنو تاکونو پاڼو
د رازونو او رمزونو
غیرتونو او ننګونو
ډېرې ډېرې کیسې وکړې
ډېرې ډېرې...

۱۳۷۰ل کال
نصرو کلا- بګرام

له ځانه سره جنګ

بېګاه مې خوب کې وکه له جانانه سره جنګ
زړګي مې ګنې وکه له ارمانه سره جنګ

قربان دې له بڼو شم ته مې وله زه به خاندم
کوم چا دی کله کړی له خپل ځانه سره جنګ؟

د تا د شونډو قهر زما زړه وېروی نه شي
دا روس کله کوی شي له افغانه سره جنګ

په شا چې کله ګورې نو په موسکو شونډو ګوره
اشنا پښتانه نه کړي پښېمانه سره جنګ

کوم څوک مې دا زړګی د عاطفې په اوبو وينځي
د نفس اورونه وژني کړي ګرېوانه سره جنګ

يو (يون) هم د همغو له لښکرو سره يو شو
چې سپين سباوون غواړي کړي زمانه سره جنګ.

۲۴/۸/۱۳۷۰
مرکزي ليليه- کابل پوهنتون

لکه وختونه چې وختونو کې مري

لکه وختونه چې وختونو کې مري
او زمانه لکه سرزوری پښتون
پر مخه درومي د مرګي غېږې ته
او شاته نه ګوري د ميو او ګلابو اتڼ
داسې مې روح او د زړګي پردو کې تاوه مينه
ستا قدمونه څاري
ستا قدمونه.... !

۲۷/۷/۱۳۷۱
کابل

وينې تخيل

د يــو مـــات ژونـــدون كيســـه ده ژړغـــونې شـــانته ژاړي
نيمـــه مـــړه نيمـــه ويـــده ده ژړغـــونې شـــانته ژاړي

د ســـندرو وزر مـــات شـــو تخيـــل نـــه وينـــې څـــاڅي
پـــه مـــاتم كـــې ننـــداره ده ژړغـــونې شـــانته ژاړي

د غمونـــو ډزې وشـــوې د شـــيرنې پـــه كوڅـــه كـــې
د فرهـــاد د مرګـــي شـــپه ده ژړغـــونې شـــانته ژاړي

ولـــوليزو شـــېبو وران كـــړ د روښـــان تفكـــر ځلـــى
د فكرونـــو جنـــازه ده ژړغـــونې شـــانته ژاړي

راتـــه ښــکاري هنــدوکش کــې مغـــوليزه شــمله هســـکه
ټيټــــه شـــــوې تـــــاتره ده ژړغـــــونې شـــــانته ژاړې

د تورانــــو ژوبلـــورو د ملالـــو بنګـــړي مـــات کـــړل
پښـــــتنه لمبــــــه ســــــړه ده ژړغـــــونې شـــــانته ژاړې

ستا د شوندو پاڼې چېرې څوک د اوښکو په تاو وينځي؟
د احســـــاس پـــــاتې ايــــره ده ژړغـــــونې شـــــانته ژاړې.

۱۰/۴/۱۳۷۱
کابل

د شعر په پانړو

نـــن دې پــــه ســـترګو کـــې پـــرون ښـــکاري
لکــه پــــه مـــرګ کـــې چـــې ژونـــدون ښـــکاري

بيــــا دې د زړه لـــــه ارادې نـــــه خـــــلاف
څنګـــه پـــه شـــونډو کـــې پـــاڅون ښـــکاري

زمـــا احساســـه- فکـــره ويلـــې نـــه شـــې !
درتــــــه د زور او زر تـــــــړون ښــــــکاري

نـــور د ښـــکلا پـــه ســـيند کـــې پـــورې وتـــل
پښـــتون پـــر ماتـــه کښـــتۍ ســـتون ښـــکاري

زمـــا د ګـــل وطـــن د شـــعر پـــه پـــاڼو
نـــن هـــم د ســـرو وینـــو مضـــمون ښـــکاري

چـــا وې یـــو قـــام زرو تـــه وکـــړه ســـجده
مـــا تـــه خـــو لـــرو بـــر پښـــتون ښـــکاري

د زړه پېښـــلیک مـــې یـــاره څـــه لـــه ګـــورې؟
پـــه هـــره پاڼـــه کـــې شـــبخون ښـــکاري

مـــنم پښـــتو مـــې څنګـــدن نـــه منـــي
کـــه بـــر ســـکون شـــو نـــو لـــر (یـــون) ښـــکاري.

۲۷/۷/۱۳۷۱
کابل

زهر

زړه مې نرۍ نرۍ خوږېږي دچا مینو باندې
څومره بې رحمه طاعون اوري ګلورینو باندې

پام پرې ګوزار د ګل د پاڼو چېرې هم ونه کړئ
مالویه کړې خپله مینه اوښکو سپینو باندې

ما خو دې سترګو کې د زړه وطن ښکلا کتله
چاوې (سقاو) زهر به څښې شونډو شیرینو باندې

څومره تو پیر دی د مینو او قاتلو ترمنځ
مورږه پر مینو نه مړېږو دوی پر وینو باندې

مینه تباه شوه احساس دود شو ښکلا وسوځېده
اوس د ښکلا سندرې نه لګي غمګینو باندې

چا وې د ګل وطن قاتلو ته دې هېڅ ونه وې
اوښکې مې اورې د وطن پر قاتلینو باندې

د اور پر لیکه سوي یون په لپو لپو ژړل
وې د وحشت تناب حاکم شو زړو وربښمینو باندې.

۳/۳/۱۳۷۲
الینګار- لغمان

دا په کومو سترګو ګورې؟

تا خو وې چې زما دواړه سترګې ستا دي
په کې ګوره د خپل مات ژوند
د رڼو اوښکو د هیلو انځورونه
د سبا د امید ستوري
د خوږمن زړګي اهونه.
تا خو وې: ((زما په سترګو کې دې ګل شي
که به یې ستا په مینه بل ته غړومه))
خو اوس ای د مینې څړیکې !
د ښکلا د سپوږمۍ وړانګې !
دغه نوی پسرلی چې:
ستا په زلفو کې یې وتړو مبل ګلونه
تا یې وموښل په مینه
په لاسونو کې لاسونه
دا په کومو سترګو ګورې؟

کابل

بری که نا بری

مــــنم زمـــا کـــه دې ســـرور مـــات کـــړ
ســـتا د ښـــکلا مـــې هـــم غـــرور مـــات کـــړ

لـــږ خـــو مـــې سترګو تـــه پـــه ځیـــر شـــه اشـــنا !
چـــا د لوزونـــو کـــوه طـــور ماتـــه کـــړ

مغولـــه خیالـــه ! پـــه ســـجده شـــه راتـــه
خوشـــال زړګـــي مـــې رنتبـــور مـــات کـــړ

تـــا مـــې پـــه زړه د اور بـــاران وراوه
مـا دې پـه سـترګو کـې د عشـق نـور مـات کـړ

دا دې بـــــرې کــــــه نــــا بـــــرې وبـــــولم؟
چې په خپل لاس دې خپل منصور مات کړ.

۱۵/۵/۱۳۷۲
کابل

سپېڅلی غرور

چا وې د ژوند سپرلي ته دې په کمو سترګو ګورم؟
پخوا که په رڼو و اوس په نمو سترګو ګورم

د تا د شونډو پانې چې غوړېږي او موسېږي
دا زه ورته محبوبې په شبنمو سترګو ګورم

قربان د داسې مينې د غرور له سپېڅلتيا نه
چې خپل رقيب ته ګورمه په برمو سترګو ګورم

دا څـو ځلـې دې راکـړل سـترګو سـترګو کـې زهرونـه
دې سـترګو تـه دې نـور څـو پـه پرچمـو سـترګو ګـورم

په دې ورانه کوڅه کې مې ځيګر او زړګی مات شول
څـو اوس هـم ورتـه يـاره پـه صـنمو سـترګو ګـورم

زمـا د زړه چينـه کـې د عشـق اور دی لګېـدلی
نـو ځکـه ټـول جهـان تـه پـه همـدمو سـترګو ګـورم.

۱۲/۵/۱۳۷۲
کابل

د سپینو خولو پرخې

یاد خو به دې وي؟
چې یوه ورځ مې ستا په سترګو کې
د هیلو ګلان یو یو ټوکولو
لاس مې ستا په لاس کې کېښود
ټول وجود مې سره لمبه شو
ستا په زنه کې راټولې شوې
د سپینو خولو پرخې
ما په خپلو دواړو سترګو
په کې ولید

د خپل مات برخليک سيوری
ستا د مخ خولې مې وچې کړې په خپلو اسوېلیو
خو زما له سترګو اوس هم
سرې او سپينې اوښکې څاڅي.

۲۲/۵/۱۳۷۲
کابل

د اوښکو سباوون

د زړونــو زور مــو دلبرانــو لــوټ کــه
لکــه وطــن چــې رهبرانــو لــوټ کــه

زمــا قاصــد ســتا پــه کوځــه کــې اشــنا !
پــه رښــا ورځــې رقیبــانو لــوټ کــه

د عـــاطفې د بـــڼ د ګلـــو لښـــکر
خــزان لــوټ نــه کــړ باغوانــانو لــوټ کــه

ربه ! د تا د دین روښانه څراغ
پر دین مینو پتنګانو لوټ که

زما د ټول عمر د هیلو سپرلی
د کلي ټولو مشرانو لوټ که

د معشوقې د مخ د مشکو کاروان
تر غلو لاړ نه شو کاروانیانو لوټ که

د اسمعیل د اوښکو سپین سباوون
شاوخوا ټولو اشنایانو لوټ که.

۱۹/۵/۱۳۷۲
کابل

زهرجنه خندا

څه د احساس څه د جذبې په نامه
ځواني مې لاړه د هغې په نامه

د وينو جام مې نڅوي پر شونډو
د تا د شونډو د کعبې په نامه

د زړه رڼا مې سره په وينو شوله
د (هغې) (دغې) عقيدې په نامه

د توپــــانيزو اســــو ېليو لښــــکر
ســـتر ګو دې لــوټ کــړ د جرګــې پــه نامــه

د زهرجنـــې خنـــدا شـــنه پســـرلي
پـــر مـــو ږه اوري د وعـــدې پـــه نامـــه

اوښـکې مـې ښـلي اسـو ېلو کـې لامـبم
دار تــه مــې بيــايي د نشــې پــه نامــه.

۱۴/۹/۱۳۷۲
کابل

د خندا وزرونه

په فرهاد فرهاد زړګي مې د اورونو پرېشاني شوه
په شيرين جنت وطن کې چې مې جوړه سقاوي شوه

د منصور عقل لمبه به څنګه پاڼې شي دمينې؟
د سپين دېو منطق کې ډوبه د عشقونو پاچاهي شوه

د احساس پاڼو رژېږي، د عطرونو ورېمو ژاړي
سندريزو ولولو کې پابندي په پسرلي شوه

د خندا وزرې پرې کړئ، د ګلونو غاړې غوټې
د ژړا په اور کې کېنئ عقيده مو اسلامي[1] شوه

عقله څنګه ورته رهبرد ې؟ ورته جګ کتلی نه شې !
ستا رڼا کې د غلو څنګه کامراني شوه کاميابي شوه

ای د اور په ميوو مستو د عشقونو سپينو ستورو !
د ظلمونو شپه رڼا کړئ ګنې ختمه زندګي شوه.

۱۵/۹/۱۳۷۲
کابل

[1] هغو کسانو ته اشاره ده چې په غلطه، اسلام د غم دين معرفي کوي.

امام شکرونه باسي

د ګلو ښار لمبه لمبه شو
او د چڼو پېغلو
له سپينو سپينو مړوندونو نه د وينو لمبې داري وهي
د ښار واټونو کې ګزمه ګرځي د وهم د پوان
او ګرځوي پر دواړو ولو د مرګونو ډالۍ
په څلور لارو کې دي جوړې هديرې د ژوندون
هره کوڅه د ښار رنګ شوې ده په اوښکو وينو
اوس د بنګړيو بازار سوی دی د غم په لمبو
او د شنو، سرو، سپينو بنګړيو پرځای
د رنګارنګه کارتوسونو درمندونه جوړ دي
او د عطار له هټۍ نه راځي د عطرو او لونګو د وږمو رنګين
رنګين تخيل.
اوس هر ماښام له شپږ پوړيزو خونو

پېغلې د خپلې حیا روح سپاري
د خدای(ج) دفرښتو ګوتو ته
او د سپېڅلې ځمکې غېږې ته پنا وروړي
خو امام ناست دی د هوس په مرمرینه خونه
په خپلو ګوتو د وطن د مرګ تسبیح تېروي
او د قدرت د جنون
د خوږو میوو په ډنډونو کې برېنډ لامبي
او د ژړا پر ځای شکرونه باسي.

۱۲/۹/۱۳۷۲
کابل

د اور په جبل کې

په اوښکو لوند په وینو سور قسمت
زما په برخه شو منصور قسمت

چا وې د ناز غرو ته دې سرټیټوم؟
در ته ټیټ کړی یم مجبور قسمت

هر اسوېلی مې شي پرهر په شونډو
په زړه مې لوبې کړي ناسور قسمت

د دې ټپي وطن ګزک زخمونه
کله جوړېږي په رنځور قسمت

زه پــرې ګـــلان، دې پـــر مـــازهر شـــيندي
ماتـــه جـــوړ شـــوی دی تربـــور قســـمت

ځـواني مـې تېـره کـړه د اور پــه جېــل کــې
بـــدل مـــې نـــه کـــړ رنتبـــور قســـمت

د ســـره دوزخ د لمبـــو تـــاو مـــنم خـــو:
جنـــت کـــې نـــه غـــواړم مـــزدور قســـمت.

۱۵/۱۱/۱۳۷۲
تېمرګره - دير

پوړنی

هغې د ژوند پاڼې کړې ژبړې د جانان د پسرلي په هیله
هغې د خپلې فرښتې غاړې امېل څخه کړه جوړه ګردنۍ د ټوپک
د خپل باتور جانان لپاره په وربښمینو ګوتو
هغې پنځه لس کاله تېره کړه د ژوند څپه پر شونډو لکه
زهر د مرګ
او اخترونو کې یې ونه لیده چا پر سرو ورغوو د نکریزو سپوږمۍ
هغې په شپه ورځ کې پنځه وخته دربار ته د خدای(ج)
د تقدس په وربمو وړله د جانان د مقدس جنګ د برې سندره
خو یوه ورځ یې جانان راغی دد ې کوره پورې
جامې یې سرې ګردنۍ سره وه په اهونو او سرو وینو باندې
او د ټوپک له خولې یې سره اوشنه لوګي جګېدل
نو چې یې ولګېدې سترګې د هغې په ولولیزو کتو
او ښا پېریزې ښکلا
د تور ټوپک په میل یې کش کړ له معصومو زلفو
د زر کلن عفت سورکی پوړنی

کوڅه کې شور شو او هاها شوه کوڅه رنګه شوله
د ښار واټونو کې د بنګو او د چرسو واټ شو جوړ
په یوه نوي ریتم
او بیا بنګیانو دوړې پورته کړې له خپلو ولو
پېغله یې ګډه کړه بربنډه لکه سپینه او معصومه سپوږمۍ
او د هوس سترګو پرې جوړ کړل پر زړګي زخمونه
د پېغلې مخ باندې خورې شوې د نري رنځ د نهیلې ژوند
د اوښــــــــــــکولیکې،
خو پېغلې پورته نه کړه دا ځلې د خدای(ج) دربار ته
سپین لاسونه
او د نهیل شمال په مړو وړمو یې
د مات ولس ټپي اهونو ته
په نرمو شونډو ورو وویل:
((پر ېږدئ چې خړ سېلاب مې یوسي
په لامبوزن جانان مې ډېره نازېدمه))

۲۰/۱۱/۱۳۷۲
تېمرګره-دیر

د رڼا حورو !

چې دې په سترګو کې نیولی نه یم
ښکاري همدا چې دې بللی نه یم

د اسوېلو مزل د هجر د ښتې
په لنډه لار درته راغلی نه یم

هره موسکا دې زړه کې اور بلوي
په خوله یم چوپ د ننه غلی نه یم

د نــــاز د غـــــرو خنــــدا دې وړلای شــــمه
د غــــم فرهــــاد يــــم نــــازولی نــــه يــــم

د رڼــــا حــــورو شــــپه راتوڵــــه نــــه کــــړئ!
زه يــــې تــــر شــــونډو رســــېدلی نــــه يــــم.

۲۴/۱۲/۱۳۷۲
الينګار- لغمان

د زهرو فصل

د رڼا پانې خو مو بلې کړې د شپې په لمن
خیر که یو څو داغونه شنه شول د ډیوې په لمن

د جنت مینه د ښکلا د عواطفو ستوري
موږه کرلي دي د خپلې معشوقې په لمن

احساس شو مات خندا ژړېږي ښکلا نه غوړېږي
چا کړ د زهرو فصل شین د عقیدې په لمن

زما پر زړه د پرهرونو د سپرلي ګلونه
دومره تورونه لګېدلي دي ددې په لمن

اوس بـه د جـام شـونډو کـې چېـرې وي موسـکا د میـو ؟
د عقیــدې ســېلاب شــو خــور د میکــدې پــه لمــن

شـونډې مـې رېـږدي زړه مـې تښـتي ویـې نـه شـمه چـې:
ځـــومره ژړا وه د کابـــل د هـــدیرې پـــه لمـــن

نـــور د هـــوس د جنتونـــو ډنـــډ کـــې ولمبـــوئ
مـــا ویـــده پرېـــږدئ تـــل د مینـــې د نشـــې پـــه لمـــن

د سـترګو یـون، د زلفـو یـون، د شـونډو یـون جانانـه !
څنګــه دې یوځــای کــړل د خپلــې ارادې پــه لمــن؟

۲۲/۱۲/۱۳۷۲
الینګار- لغمان

چا ویل چې د ګلونو ښار به وران شي؟

چا ویل چې د جنت حورې به وزانګي د اور په تنابونو
په پستو ګلابي شونډو
په ورېښمینو نرمو پښو؟
چا ویل د قاف د غره دېوان به راشي
د وحشت د عقیدې له اباسینه
او زموږ د ارمانونو د جنت ناوې به تاوه کړي
د خپلو هوسونو د زهرونو د شپو جام کې؟
چا ویل زما د مینې په کابل کې به (یزید) راژوندی کېږي
جوړوي به د ګلونو له سرونو درمندونه
نړوي به د ښکلا دعواطفو محلونه؟
چا ویل یو چنګیزي شمال به بیا له پورته راشي

د مینو د گلپاڼو په رنګونو
د ملالو د غیرت په میوندونو
او د ګلو ښار به بیا له سره وران شي
د وحشت په ځناورو او دېوانو
او په خپلو چنګیزیانو یزیدانو؟

۱/۱/۱۳۷۳
الینګار- لغمان

ولولیز پسرلی

د ارمانونو زړه مې دې یوړ
لکه د ورځې روح چې شپې یوړ

د غریزې د میوو مست سباوون
تورې راکښلې عقیدې یوړ

د ولولیزې ځوانۍ سور پسرلی
په یو نظر رانه هغې یوړ

د ژوندون روح رانه په نوم د جنت
پر دين ميني معشوقې يوور

لا مو د قهر په تاو سېزي هيلې
څه که ارمان موتر کعبې يوور

عشقه تباه شو ستا د حسن لمر
چا په سره زور چا په پلمې يوور.

۱۹/۱/۱۳۷۳
نصرو کلا - کابل

د اوښکو احرام

(د یوې ګډې مشاعرې په ترخ کې)

((که چا پېر له تورو سترګو لام په کار دی
غله په زړونو لګېدلي پام په کار دی))

چې زنځیر د مغولیزو وختو مات کړي
یو خوشال مې د منصور د قام په کار دی

ستا د ښکلو او شېرینو شونډو زور ته
ګلې ماغوندې فرهاد بدنام په کار دی

د سهار په رڼاګانو ډېر شکمن یم
زما مینې ته سکنی ماښام په کار دی

چې ستا سرې کافرې شونډې رنګ په عشق کړي
زمازړه ورته موسکی اسلام په کار دی

ستا د مینې دښکلا طواف ته یاره
د رڼو اوښکو یو سپین احرام په کار دی

د کابل حسین زړګیو شهیدانو
د یزید دوزخ کې نور قیام په کار دی

د وطن د حسن پاڼې مې باد یووړې
ورته نور د ترحم نظام په کار دی

د احساس د نوح بېړۍ په ډوبېدو ده
د غمیزو د توپان فرجام په کار دی

د هوس ستوري دې خاندي تاج محل کې
موږ مینو ته د عشق مقام په کار دی.

۱۳۷۳/ چنګاښ
پېښور

او د ګلو د سندرو اتڼ بیا له سره وران شو

زمانې د زمانې لمن نیوله،
شپه د ورځې، ورځ د شپې د روح په وړانګو
د تقدیر مزو تړله
زېړېدل په کې د لمر ژوندون ستوري
د ګل پېغلو له سورکو نازکو شونډو
سندریز تفکر زړونو کې وزر وغوړولی
عقیدې و عواطفو ته ځیګر په لاس نیولی
د ګلونو د سندرو اتڼ جوړ و
نڅېدل ورته د مینې د غاټولو ځیګرونه
تاوېدل ترې د وږمو د تخیل د بڼ ګلونه

خو یو (چا) له کومه راوړ
د کینې د زهرو جام
د پستو پستو خبرو له خوږو میو نه جوړ
او نړدې یې کړ د مینې عقیدې د سورکو شونډو تر سرونو
عقیدې لا په سر نه و اړولی د کینې د زهرو جام
چې د شونډو د احساس پر زړه یې راغلل خزانونه
په زړګي کې یې شول مړاوي د ښکلا د عواطفو سره ګلونه
نو شوه ټوله عقیده د زهرو روح د قهر سیند
بیا یې لوټ کړل د سپېڅلو احساساتو ارمانونه
د وړمو د سپوږمۍ حسن د خوږې مینې وزرونه
او د ګلو د سندرو اتڼ بیا له سره وران شو.

۱۲/۱/۱۳۷۳
کارګري قصبه- کابل

يو جانان او يو جام

چې د ړنا په لوري ګام اخلو
موږ يې له زلفو انتقام اخلو

د مقدس اور عبادت وي مينه
خود يې له شونډو نه الهام اخلو

د روح وطن يې راته رنګ کړ په غم
اوس يې هم نوم په احترام اخلو

نمـــرود وختونـــه شـــي شـــداد شـــي امـــام
هـــر څـــو کـــه ذکـــر د اســـلام اخلـــو

عشـــقه دا ســـتا لـــه غوږېـــدلي جنـــت
مـــوږ يـــو جانـــان اخلـــو يـــو جـــام اخلـــو.

۱۳۷۳/زمری

خوارہ خوارہ زخمونه

سترګې مې ډکې شوې د اوښکو د لمبو له تاوه
د زړه پردو کې مې د غم زلزلو جوړه کړه د وهم ځپه
زړګی مې وايي چې د خپلې معشوقې مخ کې په زوره زوره وژاړمه
او د احساس لمبې سرې کړمه په خپلو چغو
خو دې ګلپاڼې معشوقې مې په سورکيو او چاودلو شونډو
چې د سيليو ګرد يې ناست و پر خوړو اننګو
او د زړګي له هر يو تار يې ځځېدلې وينې
د حال په ژبه راته ورو وويل:
((زه پر تا څومره نازېدمه
تا په سرو شنو دېوانو خرڅه کړم مينه.
د سترګو توره نو اوس:

ماته مې خپل غمونه ډېر دي
په لويه لار کې راته مه ژاړه مېنه))
نو ماچې تېټ کړ د احساس سر د ويده تفکر سور ګړېوان ته
زړه راته وويل زما معشوقه ((خاوره)) د دردونو له بڼ
د حقيقت په ژبه
څومره خواږه زخمونه سپړي.

۱۷/۱/۱۳۷۳
نصرو کلا - بګرام

د ستورو قافله

ستړګو نه ستا د مخ ډيوه تېر وو
ځکه تر وړانګو لاندې شپه تېروو

د زړګي پاڼې غوړېدلې پرېږده
ورته د ژوند ټپې کيسه تېروو

ستا د موسکا د پسرلو په هيله
پر زړګي ژوند لمبه لمبه تېروو

هـر اسـو یلی مـې شـي منصـوره وینـه
ژونـدون پـه دار لکـه نشـه تېـروو

شـهید وطنـه ! سـتا د زړه پـردو کـې
یـو وخـت د سـتورو قافلـه تېـروو

شونډې پر شونډو راتـه کېږده موسکی
روح تـه د سـره دوزخ وږمـه تېـروو

د خنـدا پېغلـو وربلونـه تیـټ کـړئ
د یـون د هیلـو جنـازه تېـروو.

۷/۸/۱۳۷۳
کاګري قصبه- کابل

مړاوی جانان

چې هم دې فکر هم ایمان شي جانان
څو مره به مینې درته ګران شي جانان

د زړه په پانو مې بلېږي هجر
کاشکې چې پرخه شي باران شي جانان

د روح غوټۍ مې په کې وغوړېږي
ماته هم دین شي هم قران شي جانان

د تخیل په وزرو خېږم ورته
خیر دی که ستوری د اسمان شي جانان

دو مــره ګلو نـــه پـــرې د او ښـــکو شـــيندم
چــې پـــه شـــمېرلو يـــې ســتومان شـي جانـان

بيـا بــه مــې پرېـوزي دګرېـوان پـر کلــي
چــې مــې تـر اوښـکو نـه ارزان شـي جانـان

چـــې د خپـــل زړه دښـــار جنـــډې ووينـــي
ځـــو مره بـــه مـــړاوی را روان شـــي جانـــان

درد بـــه دې وي خو محسو ســـېږي بـــه نـــه
چــې هـم پـردی شـي هـم دې ځـان شـي جانـان

وړې د لونګـــو ښـــار تـــه ښـــکلې پښـــتو
ګوندې چې (يون) ددې ((کاروان) شي جانان.

دسمال

یو ګل دې له وربله نن شمال راوړی دی
زما سوو داغونو ته یې شال راوړی دی

زما پر مړاوي روح باندې دې وشیندل ګلونه
څه رحم دې په زړه کې ذوالجلال راوړی دی

د شعر زړګی مې ګل شو پټ په شونډو کې موسېږي
کوم چا ورته د تا د سترګو خیال راوړی دی

د څو کلونو درد مې په یوه شېبه کې هېر کړ
ریبار مې ستاسو کور ځنې دسمال راوړی دی

اشنا واک دې منم چې هم مې ښکېل هم مې ازاد کړې
یــوه لاس کــې دې جــال او بــل کــې تــال راوړی دی

جانانـه تنـدی وریـن کـړه بیـا یـې مینـه بانـدې کېـږده
د زړه لــه وینــو جــوړ مــې درتــه خــال راوړی دی.

۱۵/۲/۱۳۷۴
کارګري قصبه- کابل

د مینې پیغمبر

یــو ســـپین د ســبا ســتوری وم ســـهر وژلـــی یـــم
د ګـــل د شـــونډو پرخـــه ومـــه لمـــر وژلـــی یـــم

پـه زور نـه یـم مـات شـوی ښـکلیه پورتـه راتـه ګـوره
د تاپــه نـــوم یـــې یـــاره پـــه هنـــر وژلـــی یـــم

کوم څوک چې مې په زړه کې پیغمبر د مینې جوړ کړ
د روح پـر کـور مـې ناسـت دې پیغمبـر وژلـی یـم

ددغــه کلــي پېغلــې او منګــي پــر مــا خبــر دي
ګـــــودر یمــــه وژلــــی مــــازیګر وژلــــی یـــــم

د کـوم مغـول لښـکر مـې د زړه ښـکار کـې پلـی نـه دی
شمشــاد پــه وینــو ســور یمــه خیبــر وژلــی یــم

پــه دې کــې د رقیــب د تــورې ښــه ګــوره نــه شــته
د خپــل دلبــر پــه غېــږه کــې دلبــر وژلــی یــم.

۱۳۷۴/زمری
کابل

د سرو ټپونو کان

د زلفـــو پـــه تیـــارو کـــې دې پـــه نـــور نیـــولی یـــم
بـــس زه خـــو دې د ظلـــم پـــه تنـــور نیـــولی یـــم

سـهر پـه وینـو رنـګ کړمـه ماښـام پـه اوښـکو لونـد
د وخـــت امـــام دا زه څنګـــه تربـــور نیـــولی یـــم

د زړه شـــیمه مـــې نـــه شـــته هســـې مینـــه مینـــه وایـــم
دې لـــوز تـــه چـــې هـــم ټینـــګ یمـــه غـــرور نیـــولی یـــم

دا شــونډې پـــانې پـــانې چــې وربــږي پــر مـــا هســـې
جانانـــه بیـــا دې کـــوم غـــم تـــه ضـــرور نیـــولی یـــم

د ســتورو پـت خـو هغـو جـادوګرو شـغلو مـات کـړ
دې تنـــدر نـــو زه لمـــر پـــه کـــوم قصـــور نیـــولی یـــم

د زړه د پرهـــرو پتـــري مـــې چـــوي خند یـــدی نـــه شـــم
د ســـرو تپونـــو کـــان یمـــه ناســـور نیـــولی یـــم

چـا وې غبـږه جنـت، شـونډې شـراب زلفـې وږمـې دي
دا ځکـــه ورتـــه زه همـــېش تـــرور نیـــولی یـــم.

۹/۲/۱۳۷۴
مکروریان- کابل

د پاڼو مومن

ماښام شو خور د سهرونو پر بام سیوری کوي
لکه کوم ذهد چې د شونډو پر جام سیوری کوي

لمر راخېږي له مغربه د نمرود په ګوتو
د شرق د ښکلو لمر ګلو پر قام سیوری کوي

د پیغمبر فکر ژوندی دی خو د زړونو پر تخت
په وینو سور یو د جالیزه امام سیوری کوي

ددې ښامار وژل د پانو مومن نه شي کړلی
دومره هوښیار دی چې پر ونو په پام سیوری کوي

زړه مې لمبه شي چې دې زلفې پر مخ وغوړېږي
کفر ته ګورم چې پر ښکلي اسلام سیوری کوي.

۱۳۷۴ل کال

د صراط پُل

چې ستا په تخیل مې تخیل نیولی دی
منمه دګل شونډو کې مې ګل نیولی دی

دا خال د سپین تندي دې پاکوم د زړه په توره
مور تل په تاترو باندې مغول نیولی دی

د زړه وینې مې څاڅي لاس دې لرې که جانانه
(کوم دېو) غونډې دې سخت لکه کابل نیولی دی

مجبــور بــه د هــر ښــکلي د خنــدا پــه لمبــو ســوزي
دا زړه چــې مــو هــر چاتــه پــه منګــول نیــولی دی

د مینــې قــاتلان یــې ځنــې څرنګــه تېرېــږي؟
زمــا مظلــوم ملــت د صــراط پــل نیــولی دی

په سترګو کې دې یون شوم زړه کې یون په خوله کې یون شوم
دې مینــې دې څــه ښــکلی تسلســل نیــولی دی.

۱۳۷۴/مرغومی

د جام جنازه

یو شور شو د جامونو شو قیام په میکده کې
چا وې پرون ساقي شولو اعدام په میکده کې

سهر د لمر په وړانګو جوړوي تسبیح له ستورو
د روح امام یې ناست وي هر ماښام په میکده کې

ساده زړونو سجده کړه د محراب په لور په مینه
د فکر ستورو ولیده امام په میکده کې

لــه ســـترګو يـــې د اوښــکو پـــانې ورو ورو تو بېــدلې
د جــام جنــازه پورتــه کــړه بــل جــام پــه ميکــده کــې

تــر ســپين قرانــه لانــدې د جــامونو ډنــډ کــې ګــورم
د مکــر ذاهــد بيــا تــړي احــرام پــه ميکــده کــې

د زړه د وطــن ښــار مــې يــو ځــل بيــا پــه وينــو لامبــي
نــن بيــا نــرخ ټاکــل شــوی مــې د قــام پــه ميکــده کــې.

۱۳۷۴ل کال
کابل

د سندرو په وزرونو

يو عشق مې لوبولو د سندرو په وزرونو
کوم چې رانه شهيد کړلو د زغرو په وزرونو

شمله شمله لوګی شو د غره غېږې ځنې پورته
څه اور دی لګېدلی د ننبسترو په وزرونو

يو دېو د قاف د غره په ځنګلونو کې مېشته دی
د ژوند ډولۍ مې وړي د سوداګرو په وزرونو

د ښــــار د پېغلـــو خـــال وړي او د غـــاړو امېلونـــه
یـــو دوه مـــاران راوړي جـــادوګرو پـــه وزرونـــو

څـه لـو دی د ګـلاب ګـلاب سـرونو پـه وطـن کـې
یـو اور خـو خدایـه بـل کـړې د لـوګرو پـه وزرونـو

پـرون رمـه لـه غـره نـه راغلـه کلـي تـه یـوازې
څـه سـره وینـه پرتـه وه د ګـور ګـورو پـه وزرونـو.

۱۳۷۵/۲/۵

کابل

شهید غرونه

د مینې ستوري مې غاټول نه دی
ځکه زړګی مې پرې راټول نه دی

غرونه شهید دي، دښتې بورې ناستې
ورته امېل د ګلو شپول نه دی

زړونه مو اخله خندا مه راکوه
د مینې ښار دی کار په تول نه دی

ثڅـــي ثڅـــي دريابـــه غلـــی درومـــه
د ژونـــد مـــانړو مـــې ســـندر بـــول نـــه دی

ســـتونی زبېښـــي د ښـــار د هـــرې پـــاڼې
لـــه میـــوډک يـــې لا کنـــډول نـــه دی.

۵/۵/۱۳۷۵
کابل

څلور شپې

د ژوند سندره ليکمه د ګلو په خولو
د شعر ځيګر مې وينځمه د ښکلو په خولو

د وهم د بو څلورو شپو کې تېر کړلو له ستوني
کوم ښار چې و جوړ شوی د نتلو په خولو

د يار سترې احساس مې په کې ورو ورو خوبومه
د زړه سيوری مې لوند دی د سنځلو په خولو

دی جـوړ زمـوږ لـه وینـې، دی جـوړ د چـا لـه مینـې
د ژونـد څـراغ بـل نـه شـو د ښـاغلو پـه خولـو

د شنې جلګې لـه پاسـه کړه پـر سپینو لېچـو دمـه
کـوم چـا درتـه وینځلـي د شـنو ولـو پـه خولـو

اشنا لاس دې نږدې کړه چې پـه سترګو ورتـه ځیـر شم
د بخـت سـتوری مـې ګـورم د منګولـو پـه خولـو.

۲۸/۵/۱۳۷۵

کارګري قصبه-کابل

ستوري لمرونه

د جانان شنه خندا مې بيا له کومه لوري راځي
د غزل اوښکو کې مې بيا د مينې توري راځي

دلته هر غم قدم په پام ږدي بيا ښکلا لټوي
د تلې ښار دی غم هوښيار دی سودا ګوري راځي

د شعر مېوه مې زېږېږي بخنه ده بازار نه لري
د ژوند پر هر فصل مې ډول ډول سيوري راځي

بیــا تلــی ســپین امــام د قــاف د ځنګلونــو د پــو تــه
زمــوږ د اوښــکو هیلــې بیــا پــه هغــو پلــوري راځــي

زړه کــې مــې ګرځــي یــوه ګرمــه شــان وږمــه د پښــتو
د قلــم نــوکې تــه مــې ټــول ټکــي ســرزوري راځــي

بیا مې د زړه ارمان موسکی شي بیا شي مړاوی غوندې
چــا وې وطــن تــه دې لمرونــه چــا وې ســتوري راځــي.

۱۳۷۵ل کال
کابل

د روح سپېڅلی زور

د هیلو شونډو کې مې پاتې بیا ثمر نیسي
پس له کلونو مې ګلونه بیا ګودر نیسي

زه یو سېلاب شومه د اوښکو او سرو اسوېلو
دی راته لار کې د سپېرو شګو سنګر نیسي

دا چې شمله یې راټیټېږي نه، جګېږي پسې
دا خو پرې خدای(ج) د خپلې مینې خپل وزر نیسي

پرون یې سر کې وه نشه د فرعونیت د فکر
نن راته خړې خړې ګورې ځان او تر نیسي

دا خو د روح سپېڅلی زور دی د خدای عشق وینځلی
په یوه وړانګه چې د ټول تور تم لښکر نیسي

بیا د نازو بچیو وتړلې توري تر ملا
چا د ګورګین د مرګ ویل چا وې شیبر نیسي.

۲/۳/۱۳۷۲
کابل

د شعر پري

د ښکلا سیمه شپې نیولې ځانته ښار جوړوي
د ژوند په هر واټ کې د دار له پاسه دار جوړوي

موږه د لمر وږمې شهیدې کړې د شپې په کانو
اوس مو له کلي پټ تېرېږي بله لار جوړوي

ما ځنګوي د تیارو څڅو کې د خدای(ج) په نامه
ځانته د ژوند په نوم یو ښکلی سپین سهار جوړوي

ربه د تا په نوم مې ژوند اخلي په خپله ګټه
د وخت واکمن څومره هوښیار دی څه ښه کار جوړوي

کلــه د ښــو پــه نــوم قربــان کلــه د بــدو پــه نــوم
دا فرښــتې څــومره پــه ســخته زمــا بــار جــوړوي

د شــعر پــري مــې مــروره شــوه د شــعر لــه روحــه
ســپينې خبــرې دې لــه شــعر ځنــې شــعار جــوړوي.

۱۳۷۵ کال
کابل

سندريزه وږمه

د ژوند په هر فصل مې ځي راځي غميزه وږمه
د زړه په پاڼو کې مې ربې دا دوديزه وږمه

زه د وربښمو د رباب تارو ته خوب کومه
جانان مې خيال باندې راشيندي اوسپينيزه وږمه

شهيده وړانګه يم د خپلو ستورو شپو وژلې
زړه کې مې بله ده د خپل غشي اوريزه وږمه

د ژوندون هر واټ کې مو جوړ دی وژنځای د ګلو
لکه بيرغ پرې باندې رپي ارمانيزه وږمه

موره غاټول زړونه قربان کړل په همدې هیله چې:
د ساندو کلي کې به راشي سندريزه وږمه

شمله زره، پوړنی زوړ دی، منګی زوړ دی خو هم
ځومره خوږه خوږه تړې اوري پټمنيزه وږمه

د جنګ اسونو مې د ښتو ګلان ټول ستړي کړل
خدايه يو ځل خو پرې خوره کړې سوله ييزه وږمه.

۱۳۷۲ل کال د غويي **۲۲**مه
کابل

د شعر حجاب

د ژوند مراوې سندره مې رباب کې راولم
د ویښو شپو کیسه د عشق کتاب کې راولم

دا سر ربه ! مات شوی دی، ټیټ شوی چاته نه دی
خو تاته یې پنځه وخته محراب کې راولم

نن بیا د غزا ډول د هندوکش په سر غرېږي
سپېرې طالبې څڼې مې په تاب کې راولم

د نقد ملایان ګرځي له دُرو سره په ښار کې
د شعر پېغله مې ځکه په حجاب کې راولم

زما ترلې لاس وو ستا درنې ځپېړې
يو وخت خو به اشنا دا په حساب کې راولم

د سره قهر غلامه بیا د چا غبرې ته درومې !
د سپینو وړانګو تاو به په کولاب کې راولم

خندا موسکۍ شي چې پر شونډو د کبانو
يو شور خو د سندرو په درياب کې راولم

په دې به هم د ډېرو له زړګو شي لمبه تاوه
دا وران د زړه وطن چې نغمه باب کې راولم.

۱۳۷۵ل کال د کب ۱۷مه
لغمان

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینگار ولسوالۍ دنیا ته په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینگار ولسوالۍ د سلینگار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لیسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانگې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانگې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته د پښتو څانگې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانگه

کې د ماستري دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.
محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړی ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.
استاد یون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې ببړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیا د جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.
تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا

کړ. ټاکل شوي وه، استاد یون په ختيزو ولايتونو کې د افغانستان د جمهوري رياست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لويو جنګسالارانو او ځينو تنظيمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد یون ته وړانديز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته يې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته يې د ځينو ملګرو په زيات ټينګار او غوښتنه، د جمهوري رياست د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر او سه دا دنده پر مخ وړي.استاد یون پر **۱۳۸۵**ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده يې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلو اکليکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راديويي او ټلويزيوني مرکو کې يې د واقعيتونو او حقايقو د څرګندبيان له امله د خلکو په زړونو کې ځای نيولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون ليکنې، مرکې او نظريات خوښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او

مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي. زه د دې شاهد يم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو د ده پر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په داغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر يو نيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوی، او ډل شوي او دادی ستاسو مخې ته اېښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی. استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې) او (د پښتني فرهنګ د ودې پراختيا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو ليکوالو په لسګونو

اثـار، ایـډیټ او چـاپ کـړي دي دغـه راز یـې پـه سـلګونو کـورنیـو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې، سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.
سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• مټکور	لومړۍ شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دویمه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هیلې	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• نیمګړي ارمانونه	د حیران شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د نازو انا یاد	د سیمینار د لیکنو ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د استاد الفت نثري کلیات	د استاد الفت نثرونه	دریېم ۱۳۸۷
• سیندونه هم مري	د اسحق ننګیال شعري منتخبات	دویم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

• د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه	د پوهنوال روستارتره کي اثر	دویم ۱۳۸۷

- .د افغانستان فرهنګي میراثونو ته یوه کتنه
د نینسي دوپرې اثر دویم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه
د پوهنوال روستار تره کی اثر دویم ۱۳۸۷

د - یونلیکنې:

- د اماراتو سفر د اماراتو یونلیک دویم ۱۳۸۷
- که یون دی یون دی د اروپا یونلیک لومړی ۱۳۸۷
- د پښتنو ګون ترڅنډو د امریکا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه دویم ۱۳۸۷
- استاد زیار د پښتني فرهنګ یو ځلاند ستوری دویم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دویم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زیانونه دویم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دویم ۱۳۸۷
- ساینسي پرمختیاوې دویم ۱۳۸۷
- ببرني لویه جرګه ولسواکي او زورواکي دویم ۱۳۸۷
- اند یال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هیله د خپلو سریزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري یون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷
- مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال لومړی ۱۳۸۷
- دکتابونو په ورېمو کې لومړی ۱۳۸۷

- افغانستان په سیاسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون لومړی ۱۳۸۷
- اوسنی رسنۍ لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای(ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کار و زیار کې ورته د نور زغم او سبلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

pə oruno ke səndəre

(songs in the fires)

By:
M. Ismael yoon

ISBN 978-9936-500-09-9

د خپرونو لړ: (۱۰)